

i den alt bestaaende Tilstand. At give Tilskuddet efter, hvad der er udbetalt, kan maaske have sine Fordele ved nye Institutioner, der oprettes, og det har jo ogsaa været prøvet forskellige Steder, men alle Vegne har det netop vist sig, at det havde store Svagheder. Selve Genfersystemet, som jeg for øvrigt ogsaa har været Tilhænger af, og som er Grundlaget for disse Tilskud, er jo i Virkeligheden af en hel anden Art, idet det er en ganske særlig Fond, der yder en Understøttelse til bestaaende Institutioner. Men det har vist sig, at naar man vilde føre det ud i Livet andre Steder, havnede man gennem disse Tilskud deri, at man efterhaanden kom saa vidt, at man maatte betale Tilskud til Institutioner efter det Underskud, de havde faaet. Som det er sagt om denne Form, forekommer det mig ogsaa at være rigtigt, at den opmuntrer til Uforsynlighed i Forsynlighed. Enkelte af disse Kasser har jo Indtægter ad andre Veje end gennem det Offer, der betales af Medlemmerne, og det kan være meget fornuftigt, at de søger for at faa deres Indtægter gennem Sygekassefester og lignende. Men det forekommer mig, at man gaar noget for vidt, naar man forøger Statens Tilskud efter de Udbetalinger, der finder Sted ogsaa af de Penge, der indtjenes gennem saadanne Fester. Jeg er i al Almindelighed imod, at man gør for store Forandringer i den bestaaende Ordning. Der foreligger her kun den Klage, at der er nogle enkelte uheldigt stillede Kasser, som bør hjælpes. Man bør da gaa den snorlige Vej og sige, at man giver disse Kasser, som trænger dertil, et noget større Tilskud, i Stedet for at gaa ganske bort fra det Grundlag, der hidtil har været gældende. Og hvor meget det end kan anbefales af Folk, der mener at kende til det, er det dog et Forsøg med en ny Fremgangsmaade paa et Omraade, hvor man har en Fremgangsmaade, der har vist sig heldig. Derfor har jeg stillet Ændringsforslaget under Nr. 9, men da det er mig magtpaaliggende at samle Modstanden mod de Bestemmelser, der findes i Lovforslaget om Fordelingen af Statstilskuddet, agter jeg at stemme for det Ændringsforslag, der er stillet under Nr. 8, og vil derfor tage mit eget Ændringsforslag tilbage.

Formanden: Ændringsforslag under Nr. 9 til § 13 er taget tilbage. Ønsker nogen at optage det? (Ophold). Da det ikke er Tilfældet, er det bortfaldet.

Ordføreren (Dalsgaard): Jeg vil gerne gøre nogle faa Bemærkninger om de af forskellige Mindretal stillede Ændringsforslag, som nu er blevet motiveret. Det første Ændringsforslag er under Nr. 1 til § 6 og gaar ud paa, at den detaillerede Redegørelse for, hvem der kan forlange sig optaget i en anerkendt Sygekasse, skal udgaa, og at der kun skal staa i Loven, at det er ubemidlede Personer, der kan optages. Det er jo nærmest en Redaktionsændring, som ogsaa den ærede Ordfører for Mindretallet bemærkede. Men da man fra Administrationens Side tidligere har søgt at hævde, at alle Lønarbejdere i Egenskab af Lønarbejdere skulde være fortrinsvis berettigede eller skulde uden videre være berettigede til at blive Medlemmer af anerkendte Sygekasser, finder jeg alligevel, at det Ændringsforslag, som Mindretallet har stillet, i nogen Maade kan tjene til Støtte for denne Opfattelse, som jeg ikke kan billige, og jeg vil derfor fraraade at vedtage Ændringsforslaget. Naar det bliver staaende, som det staar nu: „Som nydende Medlemmer af en anerkendt Sygekasse kan kun optages ubemidlede Personer af Arbejderklassen og med dem i økonomisk Henseende ligestillede o. s. v.“, saa er det slaaet udtrykkeligt fast i Lovforslaget, at der kan lige saa lidt optages *bemidlede* Arbejdere, som der kan optages *bemidlede* Personer af andre Samfundsklasser, og jeg foretrækker derfor at beholde Lovforslagets Udtryk i den Henseende. Men det er ikke noget stort Spørgsmaal, og jeg erkender, at Forstaaelsen burde være den samme, enten Mindretallets Forslag vedtages eller ikke. Men netop efter hvad der er gaaet forud, tror jeg, at det er rigtigst, at vi beholder Lovforslagets Udtryk.

Ved Ændringsforslag under Nr. 3 vil et Mindretal have en anden Bestemmelse ind i Lovforslaget om de bemidlede Medlemmer end den, der nu findes, nemlig denne Bestemmelse, at disse Medlemmer kan kun faa en Dagpengehjælp af Kassen i Sygdomstilfælde, men ellers faar de intet, og de skal godtgøre Kassen det Statstilskud, som Kassen mister, og de Begunstigelses, den i øvrigt mister med Hensyn til disse Medlemmer. Jeg er nu imod denne Ordning, allerede fordi det ogsaa er en Tvangsordning, her bliver Tale om. Jeg er, som jeg udviklede før, imod at tvinge Sygekasserne til at beholde de bemidlede Medlemmer mod deres Ønske. Jeg synes, det mest frisindede og heldigste er at overlade til hver enkelt Syge-